

V R T E C

ŠTEV. 1

1936/37

LETNIK 67

Adolf Šinkovec:

Kimavec.

Plevice v repi niso še končale pletev,
ko že lagodno vozim gnoj za zimsko setev.
In mati v vrtu rdeča jabolka pobira,
po ajdi dozoreli se s skrbjo ozira.

Dozôri srečno nam, deviška ajdica,
da kruha bo dovolj in žgancev polna skleda,
da zrasla nam bo deca srečnega pogleda,
med njimi kakor jelka moja Majdica.

In orjem, orjem kot globoko lemež more,
pred mano rjava zemlja se drobi, sesiplje,
konjiči prhajo in trudna trta škriplje
in južni veter že prinaša dež čez gore.

Samota ko težak pod sivim nebom vzdihaja,
z meglo drevesa gola v rebri šepetajo,
je žalost legla na pobočja pusta, tiha,
že brin črni in koze v bregu meketajo.

Vanin:

Otroci se igrajo.

Rompompom —
zdaj gremo,
štirje smo,
puške, sablje nosimo.

Zdaj gremo —
iščemo
kogarkoli
naokoli.

Rompompom —
hitimo,
da ne zamudimo,
koga da ulovimo!